

MATTHEÛS

18:21-35

Wie Gods vergeving ontvangt, moet ook anderen van harte vergeven.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/18-21-35

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Vergeving van zonden en Gods voorwaarden	5 min	3
2	Barmhartigheid en wederkerige vergeving	3 min	6
3	Vergeven zonder de keren te tellen	5 min	8
4	De koning scheldt een enorme schuld kwijt	4 min	11
5	Onze onbetaalbare schuld tegenover God	7 min	13
	Om verder te lezen		16

1

Vergeving van zonden en Gods voorwaarden

We gaan nu verder met een van de langere en gedetailleerdere gelijkenissen die Jezus vertelde. Hij vertelde die om een zeer overtuigend punt te maken. Het is niet zomaar een aardige godsdienstige les die we hier leren. Het gaat werkelijk om leven en dood, om in de juiste verhouding tot God te staan en behouden te worden, of buitengesloten te zijn van Gods barmhartigheid en verloren te gaan. De hele kwestie heeft te maken met vergeving van zonden.

Veel mensen beseffen niet dat vergeving van zonden voor iedereen een zaak van groot belang is, of zou moeten zijn. Dat geldt voor iedereen die bekend is met de werkelijkheid van de zondigheid van de mens en met de manier waarop zonde ons van God vervreemdt, ons onaanvaardbaar voor Hem maakt en ons de toegang tot Hem en tot de hemel zelf ontnemt. De Bijbel zegt:

Iedereen heeft gezondigd.

en de Bijbel zegt:

Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus Christus, onze Heere.

ROMEINEN 6:23

en dat God door onze zonden van ons gescheiden is. In Jesaja wordt ons gezegd dat Gods oor niet zo doof is dat Hij ons niet kan horen. Zijn hand is niet zo kort dat Hij ons niet kan bereiken om ons te redden. Maar er staat:

Maar uw ongerechtigheden maken scheiding tussen u en uw God, uw zonden doen Zijn aangezicht voor u verborgen zijn, zodat Hij u niet hoort.

JESAJA 59:2

De enige hoop van de mensheid is dat dit probleem van de zonde verholpen kan worden en dat God als gevolg daarvan onze zonden vergeeft. Op de dag dat we in het oordeel voor Hem staan, zal Hij zeggen: „Je zonden zijn vergeven.” Dit is natuurlijk een van de centrale kwesties van het christelijke Evangelie: dat Jezus door Zijn verzoenend sterven voor ons heeft bewerkstelligd dat wij met vergeven zonden voor God kunnen staan.

De dood van Jezus heeft het echter niet vanzelfsprekend gemaakt dat alle mensen vergeven zijn. Sterker nog, ik geloof, hoewel sommigen een ander theologisch perspectief hebben, dat de dood van Jezus niet garandeert dat ook maar één mens vergeving zal ervaren. Vergeving wordt verkregen door aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Dit wordt in de Schrift geleerd, hoewel het in sommige theologische kringen niet wordt geleerd. In de Schriften wordt beslist geleerd dat je niet vergeven zult worden als je niet gelooft en je niet bekeert. Daarom worden geloof en bekering in de Schrift behandeld als voorwaarden voor vergeving.

Daarmee verdienen ze geen vergeving, want vergeving is een gave van God. Maar iemand die een ander een geschenk wil geven, kan dat onder bepaalde voorwaarden doen en onder andere voorwaarden niet. Daardoor is het niet minder een geschenk. Zolang de ontvanger de zaak zelf nooit verdient, kunnen we heel goed vertrouwd zijn met het feit dat aan het ontvangen ervan bepaalde voorwaarden verbonden kunnen zijn. We zouden hier ter plekke voorbeelden kunnen bedenken van hoe dat het geval kan zijn: dat een geschenk onder voorwaarden kan worden aangeboden zonder dat het ophoudt een echt geschenk te zijn.

Vergeving is een gave, maar God biedt die ons aan onder de voorwaarden dat we ons van onze zonden bekeren en vertrouwen op het verzoeningswerk van Christus. Maar volgens Jezus komt er meer bij kijken. Dat vinden we in de gelijkenis die voor ons ligt, aan het einde van Mattheüs 18, te beginnen bij vers 21.

Toen Petrus naar Jezus toe kwam, zei hij:

Toen kwam Petrus naar Hem toe en zei: Heere, hoeveel keer zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik hem vergeven? Tot zevenmaal toe?

MATTHEÛS 18:21

Jezus zei tegen hem:

Ik zeg niet dat je iemand tot zeven keer moet vergeven, maar tot zeventig maal zeven keer. Daarom lijkt het Koninkrijk der hemelen op een koning die de rekeningen met zijn dienaren wilde vereffen. Toen hij daarmee begon, werd er iemand bij hem gebracht die hem tienduizend talenten schuldig was.

Dit is een gewichtseenheid, waarschijnlijk van zilver, en daarmee ook een waarde, zoals een geldbedrag.

De heer van deze dienaar werd met ontferming bewogen, liet hem vrij en schold hem de schuld kwijt. Maar die dienaar ging naar buiten en trof een van zijn mededienaren aan, die hem honderd penningen schuldig was, wat natuurlijk een veel kleiner bedrag is. Hij greep hem bij de keel en zei: Betaal mij wat u schuldig bent. Zijn mededienaar viel aan zijn voeten neer en smeekte hem: Heb geduld met mij en ik zal u alles betalen. Maar hij wilde niet. Hij liet hem in de gevangenis werpen, totdat hij de schuld betaald zou hebben. Toen zijn mededienaren zagen wat er gebeurd was, werden zij erg bedroefd. Zij gingen naar hun heer en vertelden hem alles wat er gebeurd was. Daarop liet zijn heer hem roepen en zei: Slechte dienaar! Heel die schuld heb ik u kwijtgescholden, omdat u mij dat smeekte. Had ook u geen medelijden moeten hebben met uw mededienaar, zoals ik medelijden met u had? Zijn heer werd boos en leverde hem over aan de folteraars, totdat hij alles betaald zou hebben wat hij hem schuldig was. Zo zal ook Mijn hemelse Vader met u doen, als niet ieder van u van harte de overtredingen van zijn broeder vergeeft.

MATTHEÛS 18:27-35

2

Barmhartigheid en wederkerige vergeving

Dit is een zeer ontnuchterend verhaal als je het neemt zoals het er staat en de verstreckende gevolgen ervan overweegt. Want het maakt het beslist onmogelijk om ons behoud als vanzelfsprekend te beschouwen. Het maakt het noodzakelijk dat wij

genade betonen als wij verwachten genade te ontvangen. Of, zoals Jakobus het in zijn brief verwoordde:

Want onbarmhartig zal het oordeel zijn over hem die geen barmhartigheid heeft bewezen. En de barmhartigheid triomfeert over het oordeel.

JAKOBUS 2:13

Iemand die zelf niet barmhartig is geweest, zal geen barmhartigheid verkrijgen. Zo zei Jezus in de zaligspreking:

Zalig zijn de barmhartigen, want aan hen zal barmhartigheid bewezen worden.

MATTHEÛS 5:7

Of zoals ons wordt opgedragen te bidden in het grote gebed des Heeren, zoals Jezus ons dat in Mattheüs 6 leerde. Hij zei dat wij moeten bidden:

Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven wie ons iets schuldig zijn.

MATTHEÛS 6:12

Hier zien we het beginsel van wederkerige vergeving. Wanneer wij anderen vergeven, ontvangen wij vergeving. Dit is onderwijs dat Jezus bij verschillende gelegenheden gaf, maar nooit onderwees Hij dit zo uitvoerig en uitgebreid als bij deze gelegenheid. Het begon toen Petrus zei:

Toen kwam Petrus naar Hem toe en zei: Heere, hoeveel keer zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik hem vergeven? Tot zevenmaal toe?

MATTHEÛS 18:21

Ik weet niet zeker welke omstandigheid zich had voorgedaan waardoor Petrus deze vraag stelde. Het lijkt een vraag te zijn die uit het werkelijke leven voortkwam. Er moet iemand zijn geweest van wie Petrus oordeelde dat hij tegen hem had gezondigd. En hij dacht: ‘Nou, ik neem aan dat ik zo vriendelijk moet zijn hem te vergeven. Maar als de man het opnieuw doet, twee keer, drie keer, moet ik hem dan nog steeds vergeven?’ Petrus dacht misschien dat hij als voorstel een aantal moest noemen dat de meeste mensen heel ruimhartig zouden vinden. Hoe vaak moet ik toelaten dat mijn broeder tegen mij zondigt en hem toch vergeven? Wat dacht je van maximaal zeven keer?

Zeven keer is werkelijk een behoorlijk groot aantal, vind je niet? Als iemand een zonde tegen je begaat en je hem ruimhartig vergeeft, en hij doet het opnieuw en je vergeeft hem opnieuw uit genade, en hij doet het een derde en een vierde keer, en je vergeeft hem iedere keer, zou je jezelf dan niet tamelijk grootmoedig vinden als deze man je zeven keer hetzelfde aandeed en je hem iedere keer vergaf?

Petrus suggereerde misschien dat hij het gevoel had zichzelf een zeer zware eis op te leggen door voor te stellen dat hij zijn broeder zeven keer moest vergeven. Maar hij wilde het weten, omdat Petrus zich misschien een situatie kon voorstellen waarin iemand voortdurend tegen hem zondigde en waarin hij telkens in de positie verkeerde om wel of niet te vergeven, zelfs meer dan zeven keer. Hij vroeg zich af of zeven keer genoeg zou zijn.

Per slot van rekening stond het getal zeven in de Joodse getallensymboliek voor volmaaktheid of volledigheid. Misschien dacht Petrus: ‘Tegen de tijd dat ik hem zeven keer heb vergeven, heb ik volkomen barmhartigheid betoond. Ik ben zo ruimhartig en grootmoedig geweest als ik maar kon zijn, en daarna zou ik geen verdere verplichting meer hebben.’

3

Vergeven zonder de keren te tellen

Maar Jezus zei tegen hem:

Ik zeg niet dat je iemand tot zeven keer moet vergeven.

Met andere woorden: nee, Ik stem niet in met dat aantal van zeven keer. Ik zou eerder geneigd zijn te zeggen: zeventig maal zeven keer. Dat zou natuurlijk 490 keer zijn.

Het lijkt bijna onvoorstelbaar dat iemand in de meeste relaties in de gelegenheid zou zijn om 490 keer tegen je te zondigen. In de meeste gevallen zou die persoon al lang daarvoor geen deel meer uitmaken van je vriendenkring. Zelfs als je zeer genadig was, zou je je misschien niet geregeld kwetsbaar blijven opstellen tegenover iemand die 490 keer, bijna 500 keer, tegen je zondigde.

Er bestaan echter situaties waarin zo vaak tegen iemand gezondigd kan worden, bijvoorbeeld in een huwelijk of wanneer iemand gewelddadige ouders heeft. In een levenslange relatie, of in een situatie die vele jaren voortduurt, zijn mensen gedwongen met elkaar om te gaan. Ze worden samengebracht in een situatie waarin ze elkaar moeten verdragen. In sommige gevallen kan een dronken vader, een gewelddadige ouder of een gewelddadige echtgenoot in de loop van een mensenleven heel goed 490 keer tegen zijn vrouw of zijn kinderen zondigen, en misschien zelfs vaker dan dat. De vraag is: moet die persoon in zulke gevallen vergeven?

Jezus zei: tot 490 keer. Maar we kunnen er vrij zeker van zijn dat Hij niet bedoelde dat iemand zo'n groot aantal moest bijhouden. Paulus zegt in 1 Korinthe 13 zelfs:

De liefde houdt geen lijst bij van het onrecht dat haar is aangedaan.

1 KORINTHE 13:5

Met andere woorden, als je van iemand houdt, zoals ons wordt geboden — en ons wordt zelfs gezegd onze vijanden lief te hebben — houd je niet bij hoe vaak diegene misbruik van je heeft gemaakt of je onrecht heeft aangedaan. Als je dus van iemand houdt zoals Jezus wil dat je liefhebt, raak je al snel de tel kwijt. Je zou niet weten of iemand bij zijn overtredingen de grens van 490 was gepasseerd. Al lang daarvoor zou je de tel zijn kwijtgeraakt.

Jezus geeft dus geen precies aantal, maar voert het aantal eenvoudigweg zo hoog op dat niemand ooit werkelijk zou weten wanneer het bereikt was. De strekking van wat Hij zegt, is dat je er nooit mee moet ophouden. Je moet altijd blijven vergeven. Je

barmhartigheid jegens iemand die tegen je blijft zondigen mag nooit uitgeput raken.

Een duidelijk voorbeeld van iemand die in de loop van een mensenleven gemakkelijk 490 keer of vaker tegen een ander kan zondigen, is ons zondigen tegen God. Telkens wanneer we zelfzuchtig handelen en niet handelen uit liefde voor God, zondigen we beslist tegen Hem. Want de Schrift gebiedt:

En u zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand en met heel uw kracht. Dit is het eerste gebod.

MARKUS 12:30

Dus iedere keer dat we iets doen, denken of zeggen waarmee we uiteindelijk geen liefde voor God tonen, overtreden we dat gebod en zondigen we tegen God. De meesten van ons hebben in die zin beslist al veel vaker dan 490 keer tegen God gezondigd tegen de tijd dat we een jaar of vijf zijn. We kunnen er zeker van zijn dat Jezus niet bedoelde te zeggen dat 490 de grens is. Wanneer God ons zegt dat we anderen zo vaak moeten vergeven, is dat alleen omdat Hij wil dat we in barmhartigheid op Hem lijken. Dat betekent natuurlijk dat God Zelf bereid is zo vaak te vergeven, en ongetwijfeld nog veel vaker. Zolang we met bekering tot Hem komen wanneer we zondigen, is Hij bereid ons opnieuw te vergeven.

Denk aan het vers in 1 Johannes 1:9, waar staat:

Als wij onze zonden belijden: Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.

1 JOHANNES 1:9

God is bereid te vergeven als we oprecht en nederig berouw hebben en onze zonden tegenover Hem als zonde belijden. Hij wil dat we op Hem lijken. Het feit dat Hij een groot aantal noemt voor het aantal keren dat Hij van ons verlangt dat we anderen

vergeven, weerspiegelt het feit dat Hij bereid is ons een vergelijkbaar groot aantal keren te vergeven. Wat Hij van ons verwacht, is alleen wat Hij Zelf bereid is voor ons te doen, en Hij verwacht dat wij tegenover anderen dezelfde vrijgevigheid tonen.

4

De koning scheldt een enorme schuld kwijt

Jezus vertelt deze gelijkenis, waarin een koning de rekeningen met zijn dienaren vereffent. Er is er één die hem al enige tijd een grote som schuldig is. Het zou moeilijk zijn om het precieze bedrag van deze schuld in hedendaags geld te berekenen. Er staat dat hij hem 10.000 talenten schuldig is. Een talent is een bepaalde gewichtseenheid. Als het bijvoorbeeld om een talent zilver ging, zou het bedrag een bepaalde waarde hebben. Maar als een talent goud wordt bedoeld, zoals soms het geval is, zou het een veel groter bedrag zijn. Daarom kunnen we niet zeker zijn van het precieze bedrag. Maar zelfs bij een voorzichtige schatting zou het in de huidige valuta waarschijnlijk meer dan een miljoen dollar zijn.

Hier is een man met een overweldigend grote schuld, die hij niet kan betalen. Hij wordt ter verantwoording geroepen. Zijn meester zegt:

Betaal!

en de man kan niet betalen. Wanneer dit wordt vastgesteld, zegt de meester:

En toen hij niet kon betalen, gaf zijn heer opdracht dat men hem zou verkopen, én zijn vrouw en kinderen en alles wat hij had, en dat de schuld betaald moest worden.

MATTHEÛS 18:25

Deze regeling is voor de man zelf natuurlijk verre van bevredigend. En ook de koning krijgt door die regeling geen bedrag ter waarde van een miljoen dollar terug. Dus ook voor de koning is de zaak daarmee niet werkelijk naar tevredenheid afgehandeld. Maar het is het beste wat gedaan kan worden om aan de gerechtigheid te voldoen. De

man moet een schuld betalen. Daarom moet alles wat hij heeft, met inbegrip van zijn eigen leven en zijn gezin, worden ingezet voor de betaling van die schuld, ook al blijft dat achter bij de werkelijke waarde van de schuld.

De man wil natuurlijk niet als slaaf verkocht en op deze manier van zijn gezin gescheiden worden. Daarom valt hij neer en smeekt hij de koning hem meer tijd te geven. Hij zegt:

De dienaar dan knielde voor hem neer en zei: Heer, heb geduld met mij en ik zal u alles betalen.

MATTHEÛS 18:26

De koning wist heel goed dat de man hem nooit zou betalen en hem niet kon betalen. Toch werd de koning met ontferming over hem bewogen. Hij zag dat het de man veel waard was om deze zaak in orde te maken, maar dat hij eenvoudigweg in een positie verkeerde waarin hij dat niet kon. Uit ontferming over de man schold hij hem daarom de hele schuld kwijt.

Hij verlengde de betalingstermijn niet. Hij zei niet: „Goed, luister, je lijkt me een behoorlijk fatsoenlijke kerel en een eerlijk man. Ik begrijp dat de tijden moeilijk zijn geweest en dat het misschien wat langer duurt voordat je het geld bij elkaar hebt geschraapt. Zal ik je nog twee jaar, of vijf jaar, of tien jaar geven om deze schuld af te betalen?” Dat deed de koning niet. De koning zegt: „Luister, deze schuld is duidelijk een verpletterende last voor je. Ik zal je de schuld gewoon kwijtschelden. Ik zal gewoon zeggen dat je mij niets schuldig bent. Hoe klinkt dat?”

Je kunt je de uitbundige vreugde voorstellen van de man die er nog maar één ogenblik eerder toe veroordeeld was als slaaf verkocht te worden, waarbij al zijn bezittingen en zijn gezin van hem zouden worden afgenomen. En het volgende ogenblik wordt dit alles aan hem teruggegeven en krijgt hij een schone lei, zonder schuld. Hij had dat niet eens durven vragen. Hij had om meer tijd gevraagd om de schuld te betalen. Hij had niet eens durven vragen of de schuld hem kon worden kwijtgescholden. En toch was dat wat hij door de vrijgevigheid van de koning ontving.

5

Onze onbetaalbare schuld tegenover God

Er kan geen twijfel over bestaan dat degenen die deze gelijkenis uitleggen, niet werkelijk van mening verschillen over waar die over gaat. Dit is een van die weinige gelijkenissen waarbij je je eigenlijk niet kunt vergissen in de betekenis ervan. De koning in deze gelijkenis stelt God voor, en de man die hem deze verpletterende schuldenlast verschuldigd is, stelt de gemiddelde mens voor. Ieder mens heeft een grote schuld bij God. Wat is die schuld? Het is de schuld van volledige gehoorzaamheid aan Hem. Toen God ons maakte, werden wij Zijn eigendom, en Hij heeft alle recht om van ons de gehoorzaamheid en de dienst te verwachten waarvoor Hij ons heeft gemaakt. Maar wij hebben Hem niet gegeven wat Hij verdient. Wij hebben Hem tekortgedaan. Iedere dag waarop wij voor onszelf hebben geleefd in plaats van voor Hem, hebben wij Hem tekortgedaan. Wij hebben Hem beroofd. Wij hebben een schuld op ons geladen. Op een dag van afrekening die misschien nog moet komen, zal het moment aanbreken waarop die schuld wordt opgeëist. De leningen zullen worden teruggevorderd, en God zal tegen ieder mens zeggen: ‘Je staat vreselijk bij Mij in de schuld. Je hebt Mij herhaaldelijk tekortgedaan. Je leven is een leven van zonde geweest. Je hebt Mij onthouden wat Ik van jou verdiende te ontvangen, namelijk je liefde, je gehoorzaamheid en je trouw. Die dingen heb je Mij onthouden. Je bent Mij heel veel verschuldigd. Hoe ga je dat afbetalen?’

Natuurlijk kun je dat niet afbetalen. Je kunt niets doen om terug te gaan en die voorbije jaren opnieuw te leven. Je zou kunnen zeggen: ‘God, weet U wat? Wat dacht U ervan als ik de rest van mijn leven in volledige gehoorzaamheid, trouw en liefde voor U leef?’ Daarmee zou de schuld uit het verleden niet worden afbetaald. Want wat er ook van je leven over is, je bent sowieso verplicht om dat te doen. Als je God de rest van je leven gewoon niet meer tekortdoet, betaal je daarmee niet de jaren terug waarin je Hem eerder tekort hebt gedaan. Je kunt het verleden niet ongedaan maken. Dit is een schuld die je niet bij machte bent te betalen. Door de aard ervan is het onmogelijk om deze schuld te betalen.

Daarom loop je het gevaar door God veroordeeld te worden als iemand die zijn schuld niet heeft betaald, en behandeld te worden op een manier die overeenkomt met de manier waarop deze koning die man wilde behandelen: hem als slaaf verkopen, alles van hem afnemen, enzovoort. In het geval van God en de mens gaat het niet zozeer om slavernij, maar om een voortdurend, blijvend oordeel in wat de Bijbel de hel noemt.

Hier is een man die zich in deze positie bevindt, met een schuld die hij onmogelijk kan betalen. Zo is het ook met jou of mij wanneer wij beseffen dat wij God onrecht hebben aangedaan, dat wij bij God in de schuld staan en dat wij deze schuld niet kunnen betalen. Als wij om barmhartigheid smeken, ontdekken wij dat God barmhartig is. Hij wordt met ontferming bewogen.

Misschien herinner je je een verhaal dat Jezus in Lukas 18 vertelde over twee mannen die naar de tempel gingen om te bidden. De een was een tollenaar, iemand die tot de lagere, verachte lagen van de samenleving behoorde. De ander was een Farizeeër, een godsdienstig leider. De godsdienstige leider zei:

God, ik dank U dat ik niet ben zoals de andere mensen. Ik ben geen ontuchtpleger, afgodendienaar of overspelige, en ook niet zoals deze tollenaar hier. Ik geef tienden van alles wat ik bezit en ik vast tweemaal per week.

LUKAS 18:11-12

Hier stond een man voor God die zichzelf gelukwenste omdat hij zijn schuld aan de samenleving en aan God had voldaan. De andere man, de tollenaar, die geen van zulke aanspraken kon maken, sloeg eenvoudigweg vol smart op zijn borst en zei:

God, wees mij, zondaar, genadig.

LUKAS 18:13

Toen hij dat deed, maakte Jezus deze opmerking:

Die man — dat wil zeggen, de zondaar —

Ik zeg u: Deze man ging gerechtvaardigd terug naar zijn huis, in tegenstelling tot die andere. Want ieder die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden en wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.

LUKAS 18:14

Met andere woorden, God vergaf die man, hoewel hij niet zei: ‘God, ik heb mijn schuld aan U betaald,’ en zelfs niet beweerde dat hij zijn schuld aan Hem kon betalen. Hij zei: ‘God, wees mij alleen maar barmhartig. Ik ben een zondaar.’ God vergaf hem eenvoudigweg vanuit de overvloed van Gods vrijgevigheid en Gods barmhartigheid.

Dit is wat er in deze gelijkenis gebeurt. De koning ziet de smart van de man. De man smeekt om barmhartigheid, en de koning schenkt hem nog meer barmhartigheid dan hij zelfs maar verwacht en zegt: ‘Ik scheld je de schuld kwijt. Ga maar.’ Dat is wat God doet wanneer wij oprecht, nederig en gebroken tot Hem komen en zeggen: ‘God, ik kan U niet terugbetalen wat ik U verschuldigd ben.’ En Hij zegt: ‘Je zonden zijn vergeven.’

Maar dan gaat deze man naar buiten en treft een mededienaar aan die hem, in vergelijking daarmee, een schamel bedrag verschuldigd is, een klein bedrag. De man smeekt op dezelfde manier om barmhartigheid als de eerste man had gedaan, maar hij ontvangt geen barmhartigheid van deze dienaar. De dienaar die vergeving had ontvangen, heeft nagelaten of geweigerd om zijn mededienaar dezelfde barmhartigheid te betonen.

Dit wordt aan de koning gemeld, en daar wordt de koning natuurlijk boos om. Hij laat hem weer bij zich komen, bestraft hem en zegt: ‘Ik heb jou grote vrijgevigheid betoond. Waarom heb jij niet dezelfde vrijgevigheid aan je mededienaar betoond?’

Het spreekt vanzelf dat deze man ver over de schreef ging door geen barmhartigheid te tonen. Volgens mij zegt het gezonde verstand ons dat iemand wel ongelooflijk onfatsoenlijk en hardvochtig moet zijn om geen barmhartigheid te tonen aan iemand die hem zo weinig schuldig was, terwijl hemzelf zojuist zoveel was vergeven. Dat is

natuurlijk de situatie waarin wij verkeren wanneer iemand jou of mij onrecht aandoet. Het is iets kleins vergeleken met de manier waarop wij God onrecht hebben aangedaan. En natuurlijk moeten wij hun dezelfde ruimhartigheid betonen die God ons heeft betoond. Wij moeten vergeven. De Bijbel gebiedt ons dat zelfs. Wij krijgen geen keus.

Deze koning leverde deze man over aan de folteraars, totdat hij zijn hele schuld zou hebben betaald. Het angstaanjagende aan deze gelijkenis is dat Jezus zegt:

Zo zal ook Mijn hemelse Vader met u doen, als niet ieder van u van harte de misdaden van zijn broeder vergeeft.

MATTHEÛS 18:35

Met andere woorden, als je niet vergeeft, zal God, Die je al vergeven heeft, je niet langer vergeven. Hij zal je overleveren aan de folteraars. Hij zal die schuld opnieuw op je verhalen.

Met andere woorden, de vergeving van zonden hangt niet alleen af van bekering en geloof, maar ook van het feit dat wij anderen vergeven. Dat moeten wij heel serieus nemen. Jezus bedoelde niet dat dit een kleinigheid was, en dat is het beslist ook niet. Lees deze gelijkenis in Mattheüs 18 nog eens en laat je erdoor onderwijzen, want je moet barmhartigheid tonen als je barmhartigheid wilt ontvangen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Romeinen 6:23
- Jesaja 59:2
- Mattheüs 18:21
- Mattheüs 18:27-35
- Jakobus 2:13
- Mattheüs 5:7
- Mattheüs 6:12

- 1 Korinthe 13:5
- Markus 12:30
- 1 Johannes 1:9
- Mattheüs 18:25
- Mattheüs 18:26
- Lukas 18:11-12
- Lukas 18:13
- Lukas 18:14
- Mattheüs 18:35

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.